

У Х В А Л А
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням Болонової Ганни Іванівни щодо офіційного тлумачення пункту 12 статті 6 Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту"

м.Київ

17 червня 1997 р.

Конституційний Суд України у складі суддів Конституційного Суду України:

Розенка Віталія Івановича - головуєчий,
Вознюка Володимира Денисовича,
Козюбри Миколи Івановича,
Костицького Михайла Васильовича,
Малинникової Людмили Федорівни,
Мартиненка Петра Федоровича,
Мироненка Олександра Миколайовича,
Німченка Василя Івановича,
Савенка Миколи Дмитровича,
Селівона Миколи Федосовича,
Скоморохи Віктора Єгоровича,
Тихого Володимира Павловича,
Чубар Людмили Пантеліївни,
Яценка Станіслава Сергійовича

розглянув питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційним зверненням Болонової Ганни Іванівни.

Заслухавши суддю-доповідача Мироненка Олександра Михайловича та вивчивши матеріали справи, Конституційний Суд України

у с т а н о в и в :

1. Болонова Г.І. у зверненні до Конституційного Суду України повідомляє, що у 1944 році вона проходила військову службу в 376-му окремому міському батальйоні місцевої протиповітряної оборони міста Сталіно. З метою вступу на службу до цього батальйону вона додала собі один рік, хоча фактично народилась 23 грудня 1927 року.

З доданих до клопотання інших документів, зокрема - з копії наказу № 346 від 28 листопада 1944 року по 376-му окремому батальйону МППО НКВС СРСР за № 348 від 15 листопада 1944 року "Про присвоєння військових звань сержантського складу військовослужбовцям 376-го окремого міського батальйону МППО м.Сталіно, які закінчили школу сержантського складу", вбачається, що ефрейтору Болоновій було присвоєно звання "молодший сержант". 28 серпня 1945 року вона звільнена з військової служби.

Болонова Г.І. просить визнати за нею статус учасника бойових дій під час Великої Вітчизняної війни. Як свідчать надіслані нею до Конституційного Суду України матеріали, з заявою про встановлення цього факту до відповідних установ та органів, а також до судів загальної юрисдикції вона не зверталась, зробивши висновок про порушення щодо неї зазначеного пункту Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту" посадовими особами Донецького облвійськкомату.

2. Колегія суддів Конституційного Суду України у справах за конституційними зверненнями відмовила у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням Болонової Г.І.

3. Фактично у зверненні йдеться не про необхідність офіційного тлумачення закону, а про встановлення факту, що має для Болонової Г.І. юридичне значення. Сама ж норма закону невизначеності не містить.

4. Кабінет Міністрів України 26 квітня 1996 року прийняв постанову № 458 "Про комісії для розгляду питань, пов'язаних із встановленням статусу учасника війни відповідно до Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту". Комісії в межах своєї компетенції за певних умов можуть розглядати й питання про визнання ветеранів війни учасниками бойових дій. Згідно з п.2 цієї постанови і відповідно до п.13 Типового положення про комісії для розгляду питань, пов'язаних із встановленням статусу

учасника війни, затвердженого наказом Мінсоцзахисту № 79 від 30 травня 1996 року, Болоновій Г.І. слід звернутись до відповідної комісії за місцем перебування на пенсійному обліку.

5. Із змісту п. 12 статті 6 Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту" випливає, що визначальне значення має не сам факт зарахування на армійську службу та її проходження у батальйоні місцевої протиповітряної оборони, а:

1) встановлення наявності у січні 1944 року військового призову до лав Радянської Армії осіб неповнолітнього віку у тій місцевості, де мешкала заявниця;

2) належність батальйонів МППО до підрозділів Радянської Армії;

3) мотиви і обставини зміни заявником у документах року народження.

Тобто у даному разі потрібне не офіційне тлумачення норми закону, а всебічне і повне дослідження фактичних обставин справи, що входить до компетенції судів загальної юрисдикції (п.3 статті 24 та п.4 статті 254 ЦПК України) і не підвідомче Конституційному Суду України.

6. Оскільки Болонова Г.І. не зверталась з приводу своєї справи до судів загальної юрисдикції та інших органів державної влади, то це позбавляє можливості дійти висновку щодо наявності або відсутності неоднозначного застосування положень Конституції України або законів України судами України, іншими органами державної влади, як це передбачено статтею 94 Закону України "Про Конституційний Суд України".

Виходячи з викладеного і керуючись статтею 150 Конституції України, статтями 45, 49 та 94 Закону України "Про Конституційний Суд України", Конституційний Суд України

у х в а л и в :

1. Відмовити у відкритті провадження у справі за конституційним зверненням Болонової Ганни Іванівни щодо офіційного тлумачення п.12 статті 6 Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту" в редакції від 22 грудня 1995 р. на підставі п.3 статті 45 Закону України "Про Конституційний Суд України" - невідомість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційному зверненні.

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною і оскарженню не підлягає.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ

м. К и ї в
17 червня 1997 року
№ 20-з
Справа № 18/13-306